

Truyện ngắn
của Nguyễn Âu Hồng

Tạm biệt

Tìm nhau

Nguyễn Âu Hồng

tìm nhau

Nguyễn Âu Hồng

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư Quán bản thảo*

Trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

tìm nhau

NGUYỄN ÂU HỒNG

tqbt-64-flip

Biển Rạng (Chu Lai) – Núi Thành –
Quảng Nam nhìn từ Dung Quất –
Quảng Ngãi. Ảnh: Khanhtrungtravel.
(Trước năm 1975 Biển Rạng thuộc
huyện Lý Tín, tỉnh Quảng Tín - VNCH)

Hai người yêu nhau ấy đã tìm nhau nhiều năm trước và nhiều năm sau của mốc thời gian 1975, mà không lần ra dấu vết.

Hai người yêu nhau đương nhiên là một nam và một nữ (thời ấy đồng tính luyến ái chưa nhiều). Nam là một y tá kiêm thông dịch viên QLVNCH, nữ là một y tá người Mỹ sang Việt Nam làm thiện nguyện. Họ gặp nhau tại bệnh viện 101 Chu Lai năm 1969.

Năm 1969 là năm Mỹ bắt đầu áp dụng chiến lược Việt Nam hóa chiến tranh, tiến hành chuyển giao vũ khí, trang thiết bị và phương tiện chiến tranh cho Việt Nam Cộng Hòa. Bệnh viện

101 Chu Lai, nơi Katrina cô y tá người Mỹ làm thiện nguyện, cũng nằm trong kế hoạch chuyển giao. Y tá Trân là thông dịch viên của đoàn quân dân y được cử đến bệnh viện 101 để học cách sử dụng những trang thiết bị y tế hiện đại và cung cách làm việc thích hợp. Trong chương trình có đề ra như vậy nhưng cung cách làm việc xem ra rất khó chuyển giao. Nội việc trực ở bãi tiếp nhận bệnh thối, mỗi khi trực thẳng đáp, y tá Mỹ xách băng ca khom lưng chạy còn y tá Việt Nam cũng khom lưng nhưng đi từ từ. Do vậy, việc học cách sử dụng trang bị y tế chỉ mất 15% thời gian, còn lại, cán sự y tá của đoàn được cử đến các ward để cùng làm việc với bác sĩ, y tá Mỹ.

Trong số cả chục cô y tá Mỹ trẻ trung xinh đẹp đang làm việc ở bệnh viện, y tá Trân không chú ý đến ai mà chỉ chú ý

đến Katrina. Là phiên dịch, đáng lẽ Trần phải đi từ ward này sang ward kia để xem phía Mỹ hay Việt có cần gì không, nhưng anh chỉ lẩn quẩn trong ward có Katrina.

Trần có biệt tài trong việc tìm vein để chuyển nước biển hay chuyển máu. Lúc đầu anh chỉ giúp Katrina thôi, về sau nổi tiếng đến mức, gặp bệnh nhân bị “chìm vein”, các y tá khác cũng nhờ đến anh. Không tìm ra vein, muốn chuyển hay chích “i.v.” phải mổ vein, người lớn mổ ở ống chân không nói gì, trẻ con bị mổ ở háng trông rất tội nghiệp. Anh vừa làm vừa hướng dẫn, vậy mà cả y tá Mỹ lẫn Việt không ai đạt được mức thiện nghệ như anh. Anh nói:

– Khi vein bị chìm, đưa mũi kim vào đúng chỗ nữa, máu cũng không dội ngược lại. Phải dùng ngón tay trở dò vein rồi dùng ngón tay cái và ngón tay

giữa giữ lại, sau đó mới nhích lui ống syringe. Lúc nhích lui, cần nhất là phải giữ cho kim và vỏ syringe nằm yên.

Một hôm Katrina hầu như đâm nát chỗ mạch máu của một em bé mà không tìm ra vein thì may thay y tá Trân bước vào. Anh muốn giúp, nhưng cái khó cho anh là em bé bị bom xăng làm phỏng nặng một cánh tay, cánh tay còn lại bị Katrina phá hỏng chỗ mạch chính. Trẻ em khi bị sốt cao hoặc bị phỏng nặng, vein bị chìm rất khó tìm. Anh thử dò tìm chỗ mạch phụ trên mu bàn tay và thật may mắn, thật tài tình, mũi kim đưa vào một lần là đúng vein ngay.

Katrina mừng và cảm phục đến nỗi, sau khi dán băng keo ổn định đầu đó, đứng lên, cô đã bất ngờ ôm siết lấy y tá Trân.

– Cám ơn anh nhiều lắm! Cám ơn anh nhiều lắm!

Chưa hết, trong giờ giải lao cô đã đến bên Trân rủ anh chúa nhật cùng đi Long Beach tắm biển. Long Beach tưởng đâu xa, chính là Biển Rạng nằm trong căn cứ Chu Lai. Biển Rạng thuộc xã Tam Quang, quận Lý Tín, là vùng biển nổi cảng Kỳ Hà - Quảng Tín với cảng Dung Quất - Quảng Ngãi. Khi xây dựng căn cứ quân sự và sân bay Chu Lai, đồng minh đã dời dân lùi về phía sau cửa biển Kỳ Hà của sông Trường Giang để chiếm trọn một bãi biển hoang sơ dài trên mười cây số.

Nước biển ở Biển Rạng trong như mắt mèo, bãi biển hình trăng lưỡi liềm đường cong lồm vào đất liền, cát trắng mịn được một dải dương liễu xanh ngắt bao bọc. Người dân địa phương trồng

dương liễu không phải để cho đẹp mà để chắn gió, chống cát di động và để lấy củi, lấy gỗ. Nhiệm vụ chắn cát di động được coi là quan trọng nhất nên khi khai thác họ cố tránh bày ra những khoảng trống lớn và chuẩn bị sẵn cây con để trồng mới gần như ngay lập tức. Bị buộc phải ra đi, họ để lại những đám dương liễu liên nhau, nối tiếp thành rừng.

Những cánh rừng nhỏ này được quân đồng minh bảo dưỡng, xanh tốt mát rượi. Đã vậy còn trồng hoa, trồng cỏ như chỗ bãi đậu xe và khu nghỉ mát của bệnh viện 101 và của Sư đoàn Bộ binh American. (Sau vụ thảm sát Mỹ Lai - Sơn Mỹ, sư đoàn này đổi tên thành Sư đoàn Hai - Bộ binh, Hoa kỳ; trùng tên với Sư đoàn Hai - Bộ binh, QLVNCH). Khi đã vào khu nghỉ mát, không khí chiến tranh, bom đạn, thương tật như lùi xa những

đâu đâu. Y tá Trân có cảm giác như đang đi nghỉ hè tại một khu du lịch nào nằm ngoài lãnh thổ Việt Nam, nằm ngoài vùng đất nóng bỏng của Quảng Ngãi và Quảng Tín khói lửa. (Bệnh viện 101 tuy ở vị trí biệt lập, không nghe tiếng đạn bom, không nghe cả tiếng máy bay chiến đấu, nhưng những chiếc trực thăng tải thương là sự nối kết thường xuyên giữa bệnh viện với chiến trường).

Ở khu nghỉ mát này thì khác hẳn - một xứ bình yên tách biệt...

Katrina như đã quen đi tắm nhiều lần nên cô dẫn Trân đi thẳng đến một chỗ thật vắng. Cô giúp sắp xếp mọi thứ đồ mang theo, cởi bỏ chiếc váy dài rồi với bộ đồ tắm bikini hai mảnh nhỏ xíu, nắm tay Trân cùng chạy ào xuống nước.

Cô bơi lượn uyển chuyển như cá heo. Trần bơi khỏe nhưng chỉ là những kiểu bơi hoang dã, không biết bơi bướm, bơi ếch cũng không đúng kiểu. Mà nào có gì hệ trọng, miễn sao hai người được cùng bơi lượn, cùng vui thú là đủ rồi. Lên bờ, Katrina nhờ Trần xoa kem chống nắng phần vai, lưng rồi bảo anh xoay người lại để cô xoa giúp.

Trần rất lấy làm lạ ở chỗ bàn tay con gái Mỹ, tuy không mềm dịu bằng bàn tay con gái Việt Nam, nhưng lại có sức kích dục mạnh mẽ hơn rất nhiều. Rõ là không đúng lúc, nhưng ngọn giáo của anh đã giương lên. Cũng may Katrina không chịu ngồi dưới bóng mát kín đáo của rừng dương mà lấy khăn lớn trải ra ngoài bãi, nằm tắm nắng. Katrina hết nằm sấp lại nằm ngửa, rồi nằm nghiêng, rồi ngồi đọc báo.

Y tá Trần cú tự nhiên chiêm ngưỡng mọi hình khối, đường nét của tượng nữ thần sắc đẹp, được một nghệ sĩ tài hoa, bậc thầy của mọi bậc thầy, là Đấng Tạo Hóa, tạc qua nhiều tư thế, được trưng bày sát bên cạnh, giữa thanh thiên bạch nhật: mái tóc vàng ướt nước, đôi mắt xanh lúc như reo vui lúc như buồn xa xăm, khuôn mặt trữ tình đắm đuối, thân thể với những đường cong ngọt ngào và những hình khối rạo rực, nóng bỏng. Tuy bị hai mảnh vải bikini che đi những chỗ hấp dẫn nhất, bức tượng sống động này vẫn là một kiệt tác, ngoài việc chiêm ngưỡng trực tiếp ra, bút mực không thể nào tả xiết. Trên hai mảnh vải bikini có in những sọc đỏ trên nền trắng và những ngôi sao trắng trên nền xanh - lá quốc kỳ của nước Mỹ. Lá quốc kỳ Mỹ tung bay khắp nơi trên thế giới, trên những đất nước yêu chuộng tự do nhưng người dân

nước đó không đủ sức tự bảo vệ mình đã nhờ đến sự giúp đỡ của Mỹ, như vậy vẫn chưa đủ sao?

Dường như người Mỹ cho rằng sẽ là thiếu chu đáo nếu lá quốc kỳ không trực tiếp bảo vệ người phụ nữ của họ. Lấy lá quốc kỳ may đồ lót hoặc in hình quốc kỳ lên đồ lót phụ nữ, là tỏ ý quý trọng cả hai, lá quốc kỳ và người phụ nữ? Đồ lót có hình lá quốc kỳ sẽ che chắn, bảo vệ chỗ cần mật nhất, nhạy cảm nhất, chỗ mà bọn côn đồ dâm dăng thường chọn làm mục tiêu xâm hại?

Khi xuống nước lần thứ hai thì thủy triều đã rút. Hai người lội ra một quãng xa mà biển vẫn còn cạn, mực nước chỉ ngang bụng. Katrina không bơi nữa mà chỉ giỡn nước. Rồi như không dần được cơn yêu dấu, cô choàng tay qua cổ Trân, trao một nụ hôn môi thật dài thật mạnh

và cứ hút mãi, hút mãi như muốn uống cạn nước sông Trường Giang. Đáp trả, Trân cũng hôn dài và mạnh, cũng hút mãi, hút mãi như muốn uống cạn nước của những dòng sông và hồ ao của nước Mỹ. Như tất cả những tình nhân trên thế giới nói tiếng Anh, họ cũng “I love you I love you, too”, “with all my heart, with all my soul”.

Nhưng Katrina thì yêu bằng trái tim còn Trân thì yêu bằng lòng dạ, ruột gan. Trân thấy lòng mình phơi phới, mà ruột gan thì như sóng cuộn gió gào. Anh hôn lên hai lá cờ phía trên, loay hoay thế nào làm nó chệch lên trên, hai bầu vú lộ ra, hồng hào tươi tắn như hai quả đào tiên còn ấp ủ sương mai. Katrina không nói gì, còn đồng tình xoa xoa lên tóc nên anh mạnh dạn áp má áp môi lên hai quả đào căng tròn. Sự kích thích cao độ dẫn

anh đến lá cờ phía dưới. Anh hôn lên lá cờ, rồi để tránh xúc phạm, anh mở gút tháo dây buộc, thả rơi xuống một bên vế. Katrina bấu cả hai tay lên tóc anh, ngửa mặt nhìn trời. Trân định đứng lên đưa đầu ngọn gió đang hùng hực lửa vào sinh đạo, nhưng khi ngược lên, mặt chạm vào hai lá cờ phía trên, anh lại thôi, chỉ ôm siết lấy tấm thân cũng đang hùng hực lửa của Katrina.

Đôi tình nhân đã thực sự bay đến một vùng bình yên tách biệt, và biển xanh, và rừng dương liễu xanh, và cát trắng và nắng gió chan hòa như cũng cùng hai người bay vào cõi thần tiên...

Tình hình chiến sự bỗng lắng dịu sau các chiến dịch xuân hè, nhưng y tá Trân vẫn tình nguyện trực đêm. Katrina cũng tình nguyện tăng ca. Hai người xuống ca lúc 2 giờ sáng, nhưng họ không về ngủ

mà rủ nhau đi ăn khuya ở nhà ăn của trạm hành khách phi trường. Đây là nhà ăn duy nhất trong căn cứ mở cửa 24/24 để phục vụ hành khách đi máy bay quân sự. Katrina rành đường lái xe chở Trân. Ăn xong, về lại compound, họ đứng trước cửa phòng khu trại nữ hôn nhau nhưng Katrina không chịu chia tay mà mở cửa diu Trân vào bên trong. Cô lôi ra một chai rượu, chuyển tay nhau tu rồi lần lượt đi tắm.

Trân tắm trước ra ngồi uống rượu, Katrina từ buồng tắm ra, choàng tắm khăn rộng đứng trước mặt rồi bất chợt thả tắm khăn rớt xuống sàn. Pho tượng Nữ thần Ái tình hiện ra lồ lộ và sinh động lạ thường. Trên người pho tượng kiệt tác không có một mảnh vải nào che đậy, cũng không có lá cờ nào che chở,

nên khi Trân đứng lên ôm vào lòng, anh dễ dàng vuốt ve những đường lượn ngọt ngào và sờ nắn những hình khối nóng bỏng. Anh hôn lên những chỗ cần mật nhất, nhạy cảm nhất và lệ làng tìm ra viên ngọc quý, tài tình như tìm vein bệnh nhân, làm Katrina cứ phải rướn cong người ú ớ. Cô chộp lấy ngọn giáo, xem xét độ bén nhọn rồi đưa vào cửa quan ải, một cửa quan ải ướt át, trữ tình. Bỗng cô giật nẩy người lên, toàn thân run rẩy. Trân lập tức dừng lại, vừa vuốt tóc, vừa dịu dàng hôn lên đôi môi hé mở:

– Anh làm em đau, phải không?

Katrina vẫn chưa hết run rẩy, lắc đầu.

Việc lập tức dừng lại và hỏi câu hỏi ngắn gọn đó của Trân được Katrina ghi vào bộ nhớ và đánh giá cao. Cô cho rằng

Trân là một người tình lý tưởng, một người đàn ông có đủ bản lĩnh để làm chủ nhục dục của mình, coi dục tình chỉ là bước tiếp nối và là bàn tay nâng đỡ tình yêu chứ không phải là đích điểm. Nhiều năm sau này, càng từng trải, càng va chạm với đời, Katrina càng thấy rõ nhận định của cô về Trân là chính xác. “Anh làm em đau, phải không?” Katrina đã ghi vào nhật ký của mình: “Người nữ đồng trinh được nghe câu hỏi đó thì dù có trao một lần, chớ trao một trăm lần, một ngàn lần cũng không tiếc. Được nghe câu hỏi đó thì cho hết, không tiếc một mảy may.”

Sang mùa xuân năm 1970, tuy bệnh viện 101 chưa chuyển giao cho QLVNCH nhưng Katrina đã hoàn tất chương trình thực tập - thiện nguyện. Katrina về Mỹ

rồi, Trần muốn tránh xa vùng kỷ niệm, đã xin chuyển về bệnh viện quân dân y tỉnh Quảng Tín, sau đó phải ra đơn vị tác chiến.

* * *

– Bác ơi, bác đã đồng ý cho cháu được dùng địa chỉ nhà bác để liên lạc thư tín, sao lại đi đốt thư của cháu?

– Thư từ gì toàn là phản chiến. Cậu thông cảm cho, tôi chỉ muốn yên ổn làm ăn, không muốn liên lụy.

– Cô ấy không phản chiến cũng không hiếu chiến. Cô ấy là y tá đã từng tình nguyện sang Việt Nam để giúp cứu chữa cho người mình. Bác tin cháu đi.

– Thăng Út nhờ thầy dạy tiếng Anh của nó đọc giùm. Nào là mong muốn sớm có hòa bình, nào là mong muốn

sớm chấm dứt chiến tranh, không phản chiến là gì?

– Thưa bác, tất cả mọi người ai ai cũng đều mong muốn văn hồi hòa bình, chấm dứt chiến tranh. Đó là ước mong của cả nhân loại, nhất định đó không phải là phản chiến. Bác ơi, bác thương xót chúng cháu, lần sau có thư mong bác đừng đốt, cứ trao cho cháu, cháu chịu mọi trách nhiệm.

– Thằng lớn tôi nói, tốt nhất là đốt ngay.

– Thư từ gì mà rặt một luận điệu diễn biến hòa bình. Bác ơi, cô ấy chỉ là y tá, cô ấy có biết gì đến chính trị đâu.

– Cô ấy không biết nhưng những người đứng sau lưng cô ấy thì biết đấy. Y tá gì mà nào là cầu cho đất nước Việt

Nam được an lành, nào là mau chóng hàn gắn vết thương chiến tranh, không phải âm mưu diễn biến hòa bình là gì?

– Bác ơi, bác thương xót chúng cháu, thương xót cho cô y tá người Mỹ đó với. Chúng cháu chỉ muốn tìm nhau, muốn liên lạc được với nhau.

– Thăng út tôi nói, tốt nhất là đốt ngay.

* * *

Trước năm 1975, y tá Trần đã một lần cưới vợ, nhưng rồi tình duyên tan vỡ.

Sau năm 1975, y tá Trần cưới vợ một lần nữa, rồi gia đình cũng lại tan vỡ.

* * *

Năm 1982, y tá Trần vượt biên đi tìm Katrina.

Sau hai năm ở trại tỵ nạn, anh được đi Mỹ tái định cư và việc đầu tiên khi đặt chân lên miền đất tự do là đi tìm Katrina. Trần đi nhiều nơi, nhưng qua mười năm lặn lội vẫn không tìm ra dấu vết. Anh không xin vào một công ty nào nhất định mà làm nhiều nghề, chọn những nghề không cần phải ký hợp đồng dài hạn để dễ dàng đi đây đi đó.

Những lúc thất nghiệp, anh đi câu cá (để bán) và đi lượm lon đem bỏ máy tái sinh. Lượm lon chỉ hợp pháp khi được chủ nhà cho phép, vì khi mua bia hay nước ngọt, người tiêu dùng phải ứng trước 5 cents một lon. Một hôm anh đang ngồi lượm từng chiếc lon bỏ vào bao nhựa thì một mũi giấy đen bóng kê lên miệng bao, ngước lên, sừng sững

một sĩ quan cảnh sát. Viên sĩ quan thu hết giấy tờ, may sao anh kịp nói:

– Bất cứ nhà nào tôi gom lượm lon, tôi đều có hỏi xin và được chủ nhà cho phép. Nhà này cũng vậy, bà chủ đã đồng ý.

Viên sĩ quan bước vào nhà, anh đi theo thì bị chỉ định phải đứng ngay “hiện trường”. Đang mùa đông, sáu giờ chiều trời đã tối, nghe bấm chuông chủ nhà bật đèn ngoài hiên sáng lên rồi mới mở cửa. Anh nhìn thấy bà chủ nhà, cũng với dáng mỗi mệt, với mái tóc vàng buông xõa mà anh đã gặp tuần trước, đứng ngang ngưỡng cửa nói chuyện. Sau đó, viên sĩ quan quay ra trả lại giấy tờ. Anh đi vào định cảm ơn nhưng bà đã đóng cửa, tắt đèn.

Khu này xe recycling đổ vào sáng

sớm thứ bảy nên chiều thứ sáu anh phải đi gom trước. Sáng thứ bảy hôm đó, thay vì đi gom lon ở những khu recycling đồ muộn, anh đi mua một bó hoa hồng đem đến tặng bà chủ nhà đã cứu anh. Bà mở cửa, vẫn mái tóc vàng buông xõa, dáng bơ phờ, có vẻ hơi khó chịu. Anh đưa tặng bó hoa, nói đôi lời. Bà đưa tay nhận bó hoa, tươi tắn lên một chút nhưng không mời anh vào nhà. Khi bàn tay bà đưa ra nhận bó hoa, Trân nhìn thấy trên cánh tay bên phải có xăm chữ “Chu Lai-101 H”. Linh cảm giục anh cầm lấy cánh tay nhìn kỹ hơn: ngoài chữ “Chu Lai-101 H” còn có một rẻo cát vàng và biển xanh được bố cục rất hài hòa. Trân nhìn lên và nhận ra sự thân quen từ đôi mắt, từ đôi môi của người đàn bà, mà thời gian và tuổi tác chưa xóa hết dấu vết. Anh nắm lấy cánh tay, run run, nghẹn ngào:

– Katrina Redmond phải không?

Bà chủ nhà đứng chết cứng như bị trời trồng.

– Katrina Redmond ơi, Trân đây. Anh đã tìm em trên khắp năm mươi tiểu bang của nước Mỹ, suốt mười năm qua. Trân đây. Trân ở bệnh viện 101 vịnh Chu Lai năm xưa đây.

Bà chủ nhà vẫn đứng chết cứng như bị trời trồng.

– Katrina Redmond ơi, em đúng là Katrina ở bệnh viện 101 hồi chiến tranh Việt Nam rồi. Sao em không nói gì?

Bà chủ nhà vẫn chưa hết sửng sốt.

– Katrina ơi, gia đình chồng con em thế nào, em sống có được hạnh phúc không?

Đôi mắt xanh lúc như reo vui lúc như buồn vời vợi càng buồn xa xăm hơn, nhưng đôi môi thân yêu của năm xưa đã bắt đầu mấp máy:

– Anh là Trần thật sao? Trần ở bệnh viện 101 hồi chiến tranh Việt Nam thật sao?

Bà chủ nhà, từ đây về sau là Katrina, nói với Trần mà như nói thầm với chính mình.

– Vâng, Trần đây. Anh đã tìm em khắp nước Mỹ, suốt mười năm qua.

– Em đã luôn viết thư cho anh, rỗng rã mấy chục năm, chưa bao giờ ngưng.

Katrina đứng ngay trước mặt Trần mà tiếng nói nghe sao mơ hồ như từ cõi xa xăm nào vọng lại. Anh bước lên thêm nhà, muốn ôm tấm thân yêu dấu vào

lòng mà còn ngại:

– Gia đình chồng con em thế nào?
Em sống có hạnh phúc không?

Mãi tới lúc đó Katrina mới nhận biết tình huống cách rõ ràng. Cô ôm chầm lấy Trân, thì thào:

– Ôi Trân, ôi người yêu dấu của tôi! Ôi kho báu bị thất lạc của tôi! Tôi làm gì có chồng con, có biết tới hạnh phúc nào khác ngoài hạnh phúc lứa đôi thời chúng ta yêu nhau ở bệnh viện 101 trong chiến tranh Việt Nam.

– Anh cũng vậy, anh không tìm thấy hạnh phúc nào khác ngoài hạnh phúc thời chúng ta bên nhau ở bệnh viện 101 vịnh Chu Lai.

Đôi mắt cả hai đều rưng rưng ngần lệ. Họ hôn nhau, những nụ hôn dài như

vô tận. Nhưng không như hồi tuổi trẻ đầy khát khao muốn hút cạn nước của những dòng sông và hồ ao trên quê hương hai nước, giờ đây lúa đôi muện màng này chỉ muốn uống cạn đi những dòng nước mắt đã từng chảy suốt hai mươi năm xa cách.

* * *

Năm ấy, về lại Hoa Kỳ, ngoài việc hoàn tất chương trình y tá ngoại khoa, Katrina đã học tiếp và trở thành chuyên viên gây mê và hồi sức. Cô đã xin tình nguyện sang Việt Nam một lần nữa, nhưng sau 1973 Mỹ chỉ còn bảo trợ những chương trình y tế công cộng. Để được sang Việt Nam cô theo học ngành mới này, nhưng khi cô vừa tốt nghiệp thì Sài Gòn cũng vừa sụp đổ. Về tình duyên,

Katrina đã hai lần có bạn trai, sống với nhau như vợ chồng, nhưng rồi cả hai đều là những thử nghiệm thất bại. Không có người nào đưa cô tới được thiên đường mơ ước của tình yêu đích thực. Từ sau hai lần tan vỡ, quan hệ nam nữ với cô chỉ là những cuộc phiêu lưu tình ái, những tìm kiếm vô vọng về một thiên đường đã mất. Rồi khi biết mình bị nhiễm chất độc màu da cam, Katrina hầu như khép kín cõi lòng, “mặt không phấn son trang điểm, tóc biểng lược cài”.

Về phần Trân, anh cũng đã trải qua hai cuộc thử nghiệm bất thành. Đi tìm Katrina, anh có quyết tâm nhưng “bóng chim tìm cá”, “tìm em như thể tìm chim”. Anh đã đến trên một ngàn bệnh viện, cả chục ngàn phòng khám, kể cả bệnh viện và phòng khám quân đội mà quên mất Sở y tế hoặc các tổ chức y tế, nơi Katrina

là chuyên viên về y tế công cộng.

Gặp Katrina anh biết ngay cô sống không có hạnh phúc. Chỉ cần nối kết hai hình ảnh, một vào buổi chiều và một vào buổi sáng hôm sau, rồi đi ngược tuần trước lúc anh bấm chuông, Katrina ra mở cửa với dáng mệt mỏi, và cả ba lần mái tóc vàng của cô đều buông xõa cách cầu thả, biết ngay cô thiếu ân cần với bản thân mình, và cũng thiếu ân cần với cuộc sống.

* * *

Hai người yêu nhau ấy đã tìm nhau và đã gặp lại nhau, liệu họ có uống cạn hết những dòng nước mắt đã chảy trong hai mươi năm xa cách? Liệu họ có tìm lại được thiên đường đã mất, khi tất cả đều

đã muộn màng, khi tất cả đều đã xanh xao, nhàu úa?

Tuần trước khi Trân bấm chuông, Katrina uể oải mở cửa, tưởng là một người homeless nào, nói đồng ý rồi khép ngay. Cô vào thả mình lên sofa, rũ rượi. Ngày hôm đó các kết quả xét nghiệm cho biết Katrina bị bệnh Leukemia. Ai còn để ý chải chuốt son phấn, tóc tai khi biết mình bị bệnh nan y? Các nghiên cứu không tìm thấy sự liên quan giữa chất độc màu da cam và bệnh Leukemia, nhưng những đồng nghiệp nữ của Katrina ở bệnh viện 101 Chu Lai, người nào có ra chiến trường tải thương đều bị nhiễm chất độc và đều bị bệnh giống như cô.

Các bác sĩ cho biết, bệnh của Katrina chỉ chữa khỏi khi có người bà con trực hệ, trùng gene, chịu hiến tủy. Katrina là

con út, trên cô có hai anh trai, một chị ruột, có đến sáu đứa cháu gọi bằng cô đã trưởng thành nhưng không ai chịu hiến tủy. Cô chỉ còn sống lây lất mà chờ ngày tàn của cuộc đời mình trong tuyệt vọng.

Trong tuyệt vọng, đúng như vậy. Leukemia là một căn bệnh kỳ lạ. Nó không đau đớn mà làm người bệnh quẫn quại; nó không tê điếng mà làm người bệnh khắc khoải; nó không nhức mõi mà làm người bệnh rũ liệt. Nó khiến người bệnh buông xuôi, chán chường. Nó đẩy người bệnh xuống hố tuyệt vọng.

* * *

Hai người yêu nhau ấy đã tìm nhau và đã gặp lại nhau. Dù gặp lại nhau trong muộn màng, dù tất cả đã nhàu úa, Trần

vẫn cho đây là một ân sủng, như trước kia, việc có được Kaatrina là một ân sủng. Cho dù Katrina với mái tóc vàng buông xõa cầu thả, với khuôn mặt xanh xao, với thân thể tiêu tụy, anh vẫn chấp nhận vì đó là định mệnh của anh, buộc anh phải đi cho trọn vòng đời.

Anh còn biết đi cùng ai ở chặng cuối này khi ngoài cô ra, anh chưa hề biết có hạnh phúc nào khác. Mà, hạnh phúc thì luôn có ngọt bùi, có đắng cay. Anh tự thấy phải có nghĩa vụ với hạnh phúc gắn liền với định mệnh của mình. Cùng nhau đi cho trọn đường đời dù đắng cay dù mặn nồng, bởi trong trí tưởng của Trân, hình bóng Katrina luôn tràn ngập. Đó là tấm nhan sắc Katrina hồng hào tươi tắn trong nắng gió chan hòa của biển Chu Lai và tấm thân Katrina lồ lộ sinh động trong đêm đầu tiên hai thể xác và linh hồn hòa

quyện vào nhau ở khu trại nữ của bệnh viện 101. Anh đi tìm Katrina là tìm lại hai hình bóng ấy, cũng chính là tìm lại linh hồn mình, tìm lại thiên đường đã mất.

* * *

Việc gặp lại Trân, dù gặp lại nhau trong muện màng, dù tất cả đã nhàu úa, tàn phai vẫn là một an ủi lớn đối với Katrina. Chỉ mới bảy ngày đêm một mình vật lộn với căn bệnh hiểm nghèo, cô đã thấm, đã biết thế nào là sự cô đơn lạnh vắng khi không có người thân yêu bên cạnh. Đây không phải chỉ là cảm giác mà là thấm thía sự trợ trọi, thấm thía nỗi bơ vơ trong đêm hoang vu trên mặt đất khi nhận ra không một ai, không một người thân nào, không người anh người

chị nào, không đứa cháu nào, không một người bạn nào, không người hàng xóm nào, không người đồng sự cũ nào, không người yêu cũ nào còn quan tâm đến mình nữa.

Rơi vào tình cảnh như Katrina, con người thấm thấu cái lạnh lẽo của cuộc đời, cái hoang vu của mặt đất vào từng tế bào, vào tận xương tủy. Nó vừa đau đớn vừa đau thương nhiều lần hơn căn bệnh quái ác. Nó chính là cái lạnh của huyết mội. Việc các bác sĩ, chuyên viên, cán sự, y tá, nhân viên điều dưỡng tới lui vốn vĩa, thể hiện tính ưu việt của hệ thống chăm sóc y tế và an sinh xã hội Hoa Kỳ đối với bệnh nhân cận tử – hospice tại gia – có phần khoa trương nhiều hơn là nội dung tình người.

Đêm về, ngôi nhà sẽ lại vắng lạnh như một nấm mồ. Mà tình người cũng

chỉ là giải pháp, tình yêu mới là phép giải thoát. Trân và tình yêu của anh là phép giải thoát đối với Katrina.

Cơ duyên có được Trân trước kia cũng như gặp lại anh bây giờ, với cô là một ân sủng mầu nhiệm.

Trân đã kịp thời chặn lại để cô không bị tuột quá nhanh trên con dốc dẫn tới điểm đến cuối cùng ấy. Anh đã luôn túc trực bên Katrina, chăm sóc chuyện trò, vỗ về an ủi, để cô không bị cô đơn trống vắng trong những ngày còn lại ngắn ngủi trên trần gian.

Bên Trân, bên kho báu bị thất lạc, Katrina như bất chấp căn bệnh đang làm tiêu hao dần dòng máu đang tuần hoàn trong cơ thể mình, bất chấp luôn hiện tại héo hắt, mà điềm nhiên trở lại sống trong một vùng bình yên tách biệt

của vịnh Chu Lai năm xưa. Cô như được sống lại những ngày tuổi trẻ, và nếu phải ra đi, cũng sẽ nhẹ nhàng ra đi cùng với thiên đường của tình yêu mơ ước, có biển xanh, rừng dương liễu xanh, và cát trắng và nắng gió chan hòa của vịnh Chu Lai...

Tháng 1 - tháng 3 năm 2015

Nguyễn Âu Hồng

